

ταξὺ τῶν δημοσίων διασκεδάσεων ἐπὶ ἀντιβουλίας. Ὁ τῆς Αὐρηλίας δοῦξ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ μελοδραματικὸν θέατρον νὰ δίδῃ τοιαύτας παραστάσεις. Κατ' ἀρχὰς οἱ χοροὶ οὗτοι ἦσαν λίαν ἀριόζοντες. Τὴν θέσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ ἐνδύματος καθῆξε τὸ domino (μανδύας χοροῦ διὰ τοὺς προσωπιδοφόρους). Ἡ αἶθουσα τοῦ χοροῦ ἦτο καθὼς καὶ αἱ συνήθεις.

(Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ.

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

Ἡ φλυαρία εἶναι μία τῶν ἀπεχθεστέρων μαστίγων τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐλάττωμα προερχόμενον ἐξ οἰήσεως καὶ ἀκρισίας. Οὐδὲν ἄλλο ἀηδέστερον ὑπάρχει ἐν μιᾷ συναναστροφῇ, ἢ νὰ εὐρίσκονται εἰς ἡ καὶ δύο φλύαροι. Διότι πῶς νὰ μὴ ἀηδιάσῃ τις ὅταν βλέπῃ εἰς μίαν συναναστροφὴν ἄνθρωπον παρασυρόμενον ὑπὸ χειμάρρου ἀτελευτήτων λόγων, ἀγορεύοντα πάντοτε ὀρθιον ὅπως κἀλλιον ἀκούητε, καὶ ἐκστομίζοντα ὅλως ἀσυνάρτητα καὶ ἀνόητα, ἐρωτῶντα καὶ δίδοντα τὸν ἴδιον τὰς ἀποκρίσεις, χωρὶς νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἀποκριθῶσιν; Ἐὰν ὁ φλύαρος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του, ἴδῃ τινα σκοποῦντα νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν προκαταλαμβάνει ἀμέσως διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως. «*Σταθῆτε, Κύριε, ἡξεύρω τί θέλετε νὰ μοι εἰπητε, τὸ ἐγγόησα ἀμέσως, ἰδοὺ ἀκούσατέ με παρακαλῶ*». Με τοιοῦτον ἀηδὲς προοίμιον ἀρχίζει νὰ σὲ ζαλίζῃ με τὴν φλυαρίαν του καὶ τέλος πάντων παύῃς διότι δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ εἴπῃς τὴν γνώμην σου. Διηγῆται τις, ὅστις προσεκάλεσε δύο φλυαροὺς νὰ συμφάγωσι μετ' αὐτοῦ, ὅτι πρὶν οὗτοι καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἤρχισεν ἡ ὁμιλία· ὁ εἰς εὐθύς ἤρπασε τὸν λόγον καὶ δὲν ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του οὔτε λέξιν νὰ ἐκβάλλῃ. Ἡ ἀδημονία του καὶ αἱ ἀνήσυχτοι αὐτοῦ κινήσεις ἐδείκνυν πόσον τὸν κατεπείζεν ἡ σιωπή. Ἀλλὰ τέλος, μὴ ὑποφέρων πλέον νὰ βαστάσῃ καὶ ἀπηλπισμένος, ὅτι δὲν θὰ εὖρῃ εὐκαιρίαν ὅπως ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός, φεύγει χωρὶς νὰ γευθῇ, καὶ ἀναχωρῶν κράζει· «*Θεέ μου! τί ἄθλιος αὐτός ὁ ἄνθρωπος, τί*

φλύαρος, μᾶς ξεκούφανε τόσῃν ὥρᾳ, δὲν εἶδον ποτὲ ἄλλον ὅμοιον αὐτοῦ».

Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου παρατηρεῖ τις, ὅτι οἱ φλύαροι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὅταν βλέπωσι τὴν εἰκόνα των εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ προσπαθῇ τις νὰ διορθώσῃ τὸ ἀηδὲς τοῦτο ἐλάττωμα, διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι φλυαρῇ ἀλλὰ καὶ τὸ χεῖριστον ὅτι περιτολογεῖ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Ν. Π.

ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ὁ μακρὸς καὶ ἀναρίθμητος χρόνος ἅπαντα τὰ ἄδηλα φανερώνει καὶ τὰ φανερά κρύπτει.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

«Ὡ, μὴ πιστεύῃς ἄνθρωπο πῶχει νεκρὸ τὸ βλέμμα
Πῶχει τὸ χεῖλη ἀγέλαστο καὶ πρόσωπο σάν
(θειάφι»

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Τὸ ἱκρίωμα εἶναι τέρας ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ξυλουργοῦ, θηρίον ζῶν, οὕτως εἰπεῖν, ζωτὴν φρικώδη, συνισταμένην ἐξ ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ προξενουμένων θανάτων.

* *

Τὸ λαμπρότερον θυσιαστήριον εἶναι ἡ καρδιά δυστυχοῦς ἀνακουφισθέντος, ὅστις εὐχαριστεῖ τὸν θεόν.

V. Hugo.

Ὁ μόνος ἔρως εἰς ὃν δύναται τις νὰ βασισθῇ, ὁ μόνος δι' ὃν δύναται τις νὰ ὑπερηφανεύηται, εἶναι ὁ ἔρως γυναικὸς ἣτις πολλοὺς ἐσχεν ἐραστάς. — Ὁ ἔρως τῆς νεάνιδος ἀποβλέπει μᾶλλον τὸ φῶλον ἢ τὸ ἄτομον. — Ἡ νεάνις σὰς ἀγκυρᾷ, ἴσως, διότι εἴσθε εὐειδής, ἢ μᾶλλον διότι εἴσθε ὁ πρῶτος ὅστις ὁμιλεῖ πρὸς αὐτὴν περὶ ἔρωτος, ἢ ἔτι μᾶλλον καὶ ἔτι ἀπλούστερον, διότι εἴσθε ἀνὴρ καὶ ἐκείνη γυνή. — Ἡ γυνή ἢ πολλοὺς σχοῦσα ἐραστάς καὶ δυναμένη νὰ παραβάλλῃ, ἣτις δὲν φέρει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς φανταστικόν τινα τύπον προσαρτώμενον δίκην προσωπείου ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ὃν παρατηρεῖ, καὶ τὸν ὅποιον καλλύνει δι' ἀνυπάρκτου θελγήτρου, ἢ γυνὴ αὕτη σὰς ἀγαπᾷ διότι εἴσθε ὑμεῖς. — Ὁ ἔρως τῆς πρῆ-